Zaterdag, 24 April 1943 DAGBLAD 60ste Jaargang, No. 8885

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve s Zondags)
Abonnementsprijs voor het Staatsdeel
f 1.50 per maand [Aruba f 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers f 0.10.

Adm.: Tel., 1550. Redactie Tel. 1858.
Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.

Kantoor Verenigde Staten: M. D. BROMBERG & Asso. Inc.
19 to 25 West 44th Street, New York N. Y.
Kantoor voor Redactie en Administratie Gebiedsdeel Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38

CHRISTUS IS VERREZEN

JAPANS ANTWOORD OP HET NOORDAMERIKAANS PROTEST.

Japanse propaganda-uitzendingen, klaarblijkelijk bedoeld om de Noordamerikaanse luchtmacht te intimideren en een herhaling van de aanval van April 1942 te voorkomen, zeide, dat elke Noordamerikaanse vlieger, die in het vervolg deelneemt aan bombardementen op Japan, „slechts een éénrichtingskaartje heeft naar de hel".

De radio liet hiermede dus doorschemeren, dat men elke gevangen vlieger zal ter dood brengen. Dit volgde op een nieuwsuitzending van Domei twee dagen geleden, naar de Verenigde Staten gericht betreffende Doolittle's metgezellen. Hierbij zeide men: „Deze zelfde politiek zal in de toekomst worden toegepast."

Een verklaring van het Departement van Oorlog in Washington zeide, dat verdere aanvallen op Tokio „beslist mogelijk" zijn. Roosevelts protest tegen de terechtstelling werd door Domei beantwoord met de bewering: „De Japanners zijn volkomen gerechtvaardigd in het afstraffen van de Noordamerikaanse vliegers, die schuldig bevonden worden aan het opzettelijk aanvallen van de burgerlijke woningen, hospitalen en scholen".

De uitzending maakte geen melding van Roosevelts veroordeling der „barbaarse handelingen" evenmin als zijn plechtige belofte, dat alle overheden, die zich aan de misdaad hebben schuldig gemaakt tegen de militaire wet, zullen worden gestraft.

Een radio-commentator van Tokio zeide: „Twee kunnen hetzelfde spel van bombardementen spelen. Jullie weten, dat jullie ons hebt aangevallen en dat wij jullie aanvallen."

Een Japanse militaire deskundige, die schreef in de nieuwsbladen „Yomiuri" en „Hochi", zou volgens de radio tot de conclusie gekomen zijn, dat luchtaanvallen op Japan door bommenwerpers uit China practisch onmogelijk zijn.

„Hoewel deze bombardementen theoretisch mogelijk zijn", aldus de schrijver, „zal men met zulke grote technische moeilijkheden te kampen hebben, dat zij voor alle practische doeleinden kunnen worden afgeschreven".

Een bericht uit Tsjungking zeide, dat de executie van de Noordamerikaanse vliegers „een nieuwe roep heeft doen ontstaan om wraak te nemen tegen de Japanners". Tevens heeft dit „opnieuw de vastberadenheid van China om zijn volledig aandeel te nemen, teneinde hen tot de onvoorwaardelijke overgave te dwingen, tot uiting gebracht" (New York, (AP) 22.4).

COMMENTAAR VAN DOOLITTLE.

Generaal-Majoor James Doolittle zeide als commentaar op Roosevelts bekendmaking van de terechtstelling der vliegers die Tokio aanvielen, dat hij en de andere Noordamerikaanse vliegers „aan de volgende aanval op Japan willen deelnemen". „Wij zullen elke bom werpen als herinnering aan onze vermoorde kameraden. Onze bommen zullen hun doel niet missen" (Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika, (AP) 22.4).

FELLE GEVECHTEN AAN HET FRONT VAN HET ACHTSTE LEGER.

Een militaire zegsman deelde mede, dat een felle slag, waaronder gevechten met de bajonet en handgranaten, de gehele dag voortduurde aan het front van het Britse achtste leger. Deze felle slag heeft plaats bij de aanvallen van Montgomery's voetknechten op de defensie-linies van de as ten Zuiden van Tunis (Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika, (AP) 22.4).

DE TUNISCHE STRIJD.

William King seint van het Geallieerde Hoofdkwartier in Noord-Afrika:

Met gebruik van bajonetten en granaten viel het voetvolk van het Britse achtste leger de bergstellingen van de as ten Zuiden van Tunis aan in een voortgezette opmars sedert het 1ste leger een afleidingsaanval van den vijand ten Westen van de hoofdstad afsloeg. Hierbij vernielde men 27 tanks en werden 500 van Duitsland élitetroepen gevangen.

Naar vermeld wordt is het achtste leger 5 kilometer ten Noorden en Westen van Enfidaville gevorderd sedert het offensief op Maandag in die sector begon. Een zegsman zeide, dat felle gevechten, waaronder vele handgevechten, de gehele dag voortduurden.

In het Noorden weerstonden Andersons troepen, met inbegrip van valscherm-troepen, de krachtige Duitse tegenaanval, welke gericht was op het verlichten van de druk op Rommels Zuidelijke strijdkrachten. „Belangrijke verliezen" werden hierbij aan den vijand ten Zuid-Oosten van Medjez el Bab toegebracht. Vijf bataljons van uitstekende Duitse troepen, waaronder drie van het Hermann Goering Jaegerregiment en één van de Goering grenadiers, werden in de nacht van Dinsdag tegen de linies van het eerste leger geworpen aan een front van 12 kilometer tussen Medjez el Bab en Goubellat.

Op zijn minst 70 Duitse tanks werden ook in de strijd geworpen, doch de Britten vernielden er een derde gedeelte van, waaronder twee Mark VI tanks van 60 ton. De Duitsers vielen bij het licht van de maan aan in een klaarblijkelijke poging om de heuvels te veroveren in de V, die gevormd wordt door de wegen, die leiden van Medjez el Bab naar Goubellat en El Aroussa. Doch zij stieten op zulk een krachtige weerstand en leden zulke hevige verliezen, dat zij slechts even in de Britse linies konden binnendringen.

Tegen het aanbreken van de dageraad besloot de as tot de terugtocht, doch het Britse voetvolk bleef een regen van vuur afzenden en stond de Duitsers niet toe zich los te werken. Het was op dit tijdstip, dat de Duitsers grote tankstrijdkrachten lieten aanrukken in een poging de terugtrekkende troepen te dekken en het was toen, dat zij 27 tanks verloren. Naar men zegt, werden deze tanks bemand door uitgelezen ploegen, die reeds aan de strijd deelnamen in de Fondouk-pas, de Kasserine-pas en bij Maknassy, meer naar het Zuiden in Tunis.

Britse valschermtroepen — aldus werd thans bekend gemaakt — hebben aan de strijd in Noord-Tunis deel genomen bijna sedert het begin.

Bij een Britse opmars van kort geleden langs de weg tussen Djebel Abiod en Sedjenane hernamen zij binnen vijf dagen tijds wat aan de astroepen was afgestaan in een slag van drie weken.

De opmars van het Britse achtste leger in het Zuiden gaat traag en pijnlijk. De gevechten hebben plaats aan een front van 15 kilometer van de kust ten Noorden van Enfidaville het land in door Takrouna naar de Djebel Garcia. De as heeft in dit gebied krachtige stellingen, die in de heuvels zijn uitgehouwen en goed gecamoufleerd zijn (Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika, (AP) 22.4).

GEALLIEERD COMMUNIQUÉ VAN NOORD-AFRIKA.

Aan het front van het achtste leger waren onze patrouilles gisteren (Goede Vrijdag) zeer actief. Een plaatselijke vijandelijke aanval werd afgeslagen. Het eerste leger maakte belangrijk voortgang aan het gehele front tussen Bou Arada en Medjez el Bab. De vijand vocht verwoed en deed vele tegenaanvallen in de sector van Medjez el Bab. Deze aanvallen werden afgeslagen met grote verliezen voor den vijand en onze voorste troepen behielden de veroverde objecten.

Ten Noorden van Sebket el Kourzia vonden gevechten tussen pantserstrijdkrachten plaats. De vijand werd tot terugtrekking gedwongen en een aantal zijner tanks werd vernield. In de Noordelijke sector deden de Noordamerikaanse troepen geslaagde aanvallen en namen zij meer dan 100 gevangenen. In verschillende gebieden werd vele kilometers voortgang gemaakt in moeilijk heuvelterrein. In de nacht van 22 op 23 April deden lichte bommenwerpers van de tactische luchtmacht een aanval op de vijandelijke verbindingswegen, voertuigen en vliegvelden. Vrijdag de gehele dag door werden de aanvallen op grote schaal voortgezet door middelzware bommenwerpers, lichte bommenwerpers en gevechtsbommenwerpers. Talrijke aanvallen werden ook gedaan op de vijandelijke grondstellingen. Gevechtsvliegtuigen onderhielden patrouillevluchten boven de gevechtsgebieden.

Motorvoertuigen te Mateur werden aangevallen door middelzware bommenwerpers van de strategische luchtmacht. Voltreffers werden geplaatst op het doelgebied en op de vijandelijke voertuigen.

B-17 Vliegende Forten vielen twee motorschepen nabij de kust van Sicilië aan. Een voltreffer werd geplaatst op een der schepen, die brandende werd achtergelaten.

In de loop van de operaties overdag werden 8 vijandelijke vliegtuigen vernield. Een vijandelijke vliegtuig werd vernield in de nacht van 22 op 23 April. Van al deze verrichtingen worden 6 onzer vliegtuigen vermist." (Geallieerd Hoofdkwartier, in Noord-Afrika, (AP) 24.4).

DE VOORTGANG IN TUNIS.

De radio van Algiers zeide, dat de Britse eerste en achtste legers vorderden niettegenstaande de bittere vijandelijke weerstand. Het offensief blijft zich gunstig ontwikkelen. Ten Oosten van Goubellat en Bou Arada werd nieuwe vordering gemaakt tot een punt waar toegang wordt verleend tot de vlakte.

In de Zuidelijke sector bevinden vooruitgeschoven elementen van het achtste leger zich thans op ongeveer 11 kilometer ten Noorden van Enfidaville (Londen, (AP) 24.4).

AANVALLEN OP HET VASTELAND.

Het Britse Ministerie van Luchtvaart gaf het volgende communiqué uit:

„Donderdagmorgen vielen Typhoons van het Gevechtscommando zonder verlies, locomotieven en schuiten in België en Noord-Frankrijk aan, alsook de vijandelijke scheepvaart nabij de Nederlandse kust" (Londen, (AP) 22.4).

COMMUNIQUÉ VAN DE NOORDAMERIKAANSE MARINE.

U.S.A.-bommenwerpers naar de Gilbert-eilanden.

Stille Zuidzee (alle data zijn Oosterlengte): In de nacht van 20 April bombardeerden Liberator zware bommenwerpers de Japanse installaties aan de Numa-haven van het eiland Bougainville. Het slechte weer belette het waarnemen der resultaten.

Op 21 April deed een grote strijdmacht van leger-bommenwerpers overdag een bombardementsaanval op het eiland Nauru in de Gilbert-groep. Niettegenstaande het hevige afweervuur en de verdedigende gevechtsvliegtuigen werd veel schade aangericht aan de Japanse installaties.

De Noordamerikaanse vliegtuigen schoten 5 en mogelijk 7 vijandelijke 0-jagers neer. Alle Noordamerikaanse vliegtuigen keerden terug.

Noordelijk deel van de Stille Oceaan: Op 20 April werden de Japanse installaties op Kiska tienmaal aangevallen door een formatie van Noordamerikaanse vliegtuigen. Liberator zware bommenwerpers, Mitchell middelzware bommenwerpers en Warhawk gevechtsvliegtuigen voerden drie aanvallen uit. Beschietingen en bombardementen werden van diverse hoogten uitgevoerd. Voltreffers werden geplaatst op de startbaan en het kampgebied" (Washington, (AP) 22.4).

COMMUNIQUÉ VAN NEW DELHI.

Het gezamenlijke communiqué van New Delhi luidt: „Aan het Arakanfront blijft de algemene situatie onveranderd. Verschillende botsingen vonden plaats in de heuvels op enkele kilometers ten Noord-Oosten van Alethangaw. Hierbij werden den vijand verliezen toegebracht. Gistgren 23 April beschoten onze gevechtsvliegtuigen voertuigen en andere doelen in het gevechtsgebied op het schiereiland Mayu. Aan de boven-Tsjindwin bombardeerden Blenheims Peinbon en twee andere dorpen, die door de Japanners bezet zijn. Beaufighters beschadigden een rivierstoomboot nabij Magwe en beschoten een fabriek alsook 50 sampans, die voor de bevoorrading werden gebruikt.

In hetzelfde gebied brachten andere gevechtsvliegtuigen verdere schade toe aan het Japanse vervoer over water. Van de verrichtingen keerden al onze vliegtuigen terug" (New Delhi, (AP) 24.4).

KORTE TOESPRAAK VAN DEN PAUS OP PASEN.

Radio-Berlijn zeide in een bericht uit Vaticaanstad, dat Zijne Heiligheid de Paus ongeveer 600 vrouwen van de Katholieke Actie op audiëntie zal ontvangen en op Pasen een korte toespraak zal houden (New York, (AP) 23.4).

Het nieuws van vandaag.

Het feest van alle feesten des Christendom is weer daar. Het vuur is in onze kerken gewijd in navolging van de wijding van het heilige vuur in de kapel van het Heilige Graf te Jeruzalem, eerste der pelgrimsoorden ter wereld, vanwaar ook dit jaar weer de boodschap van den Engel „Hij is hier niet, want Hij is verrezen gelijk Hij gezegd heeft" zich voortplant over de gehele wereld met een geluid, dat het dreunen van het oorlogsgeweld overstemt. Christus is verrezen, is de Paasgroet. Looft den Heer, want Hij is goed, want eeuwig duurt Zijn barmhartigheid. Een Paaspreek van den Patroon der predikanten, St. Johannes Chrysostomus, die deze preek op het Paasfeest van 390 in Antiochië in Syrië gehouden heeft, herdenkt dit gebeuren.

Over het algemeen heeft de strijd op Goede Vrijdag weinig verandering gebracht. De gevechten in Tunis zijn echter onverminderd voortgezet. De luchtaanvallen op den vijand waren zo mogelijk nog heviger als tevoren en het Britse 1e leger deed een krachtige aanval in het gebied tussen Medjez el Bab en Bou Arada, waarbij de vijand grote verliezen leed. Verschillende heuvels werden genomen en de Britse kanonnen onderwierpen de Duitsers en Italianen aan een verschrikkelijke bestoking. Het achtste leger blijft langzaam vooruitdringen tegen de vijandelijke stellingen en de voorste elementen ervan bevinden zich reeds op meer dan 10 kilometer ten Noorden van Enfidaville. Behalve een aanval op Sardinië werd het Italiaanse gebied door de Geallieerde vliegtuigen met rust gelaten (blz. 1).

In West-Europa werden de luchtaanvallen vooral gericht op de vijandelijke verbindingswegen. Treinen en schuiten werden bestookt en hierbij werd den vijand meer afbreuk bezorgd.

Volgens berichten van het Europese vasteland vernietigen de Geallieerden thans 50 méér locomotieven per maand dan de Fives-Lylle fabrieken in Noord-Frankrijk — de grootsten op dit gebied — in een jaar kunnen maken. De jaarlijkse productie van deze fabrieken bedroeg vroeger 100 locomotieven.

De Duitsers hebben in de Kuban afgezien van hun aanvallen op de Russische stellingen, omdat de verliezen daarbij te groot zijn naar hun zin. De strijd in de lucht duurt echter nog op dezelfde schaal voort en men verwacht, dat de rustperiode op de grond niet van lange duur zal zijn (blz. 3).

In Oost-Pruisen bombardeerden de Russen een vierde stad. Insterburg. Deze stad ligt ten Oosten van Koeningsbergen. Volgens berichten uit Moskou was dit het meest geslaagde Russische bombardement van de laatste tijd.

Vóór Goede Vrijdag nog, op Woensdag, hebben Noordamerikaanse bommenwerpers in de Stille Zuidzee een grote aanval gedaan op het eiland Nauru in de Gilbertgroep, ver ten Noorden van Guadalcanal. De aangerichte schade — aldus het communiqué van de Noordamerikaanse Marine — is aanzienlijk.

EEN PAASPREEK

van

ST. JOHANNES MET DE GULDEN MOND.

Indien iemand vroom zij en Godminnend, laat hij zich dan verheugen in dit schoon en stralend overwinningsfeest.

Indien iemand een wijs dienaar zij, laat hem zich verblijdend binnentreden in de vreugde zijns Heren.

Indien iemand zich lang in vasten verstierf, laat hem nu zijn beloning ontvangen.

Indien iemand van het eerste uur af gezwoegd heeft, laat hem heden zijn rechtvaardige beloning ontvangen.

Indien iemand op het derde uur gekomen zij, laat hem dan nu vol dankbaarheid feestvieren.

Indien iemand op het zesde uur gekomen zij, laat hij zich niet door twijfel doen bevangen; want hem zal op geen enkele wijze tekort gedaan worden.

Indien iemand gedraald heeft tot het negende uur, laat hem niets vrezend nader komen.

Indien iemand zelfs gewacht heeft tot het elfde uur, laat ook hij niet beschroomd zijn om zijn late komst; want de Heer, Die naijverig is op Zijn eer, zal den laatste even goed ontvangen als den eerste; Hij schenkt-rust aan hem, die gekomen is te elfder ure, desgelijks ook aan hem, die van het eerste uur af de hitte en last des daags gedragen heeft. Hij toont barmhartigheid aan den laatste en Hij zorgt voor den eerste. Aan den een schenkt Hij Zijn gaven en over den ander stort Hij Zijn gunsten uit. Hij aanvaardt zowel de daden, als Hij de bedoeling doorvorst. Zowel de handelingen als de wijze van offeren eert en prijst Hij.

Derhalve, gij allen treedt binnen in de vreugde uws Heren en gij, zowel van het eerste als van het laatste uur, komt uw loon in ontvangst nemen.

Gij, rijken en armen tezamen, viert uw hoge feest.

Gij, matigen en gij zorgelozen, eert deze uw dag.

Jubelt nu op deze dag gij, die gevast hebt, en gij, die uw buik gekoesterd hebt. De tafel is tot krakens toe beladen: feest nu allen in overdaad. Het kalf is vet geworden; laat niemand hongerig henen gaan.

Verblijdt u allen in het feest des Geloofs: ontvangt gij allen de rijkdommen ener overdadige liefde.

Laat niemand zijn armoede bewenen, want het allen omvattende koninkrijk is voor allen geopenbaard.

Laat niemand zijn boosheden bejammeren, want de vergiffenis is stralend opgeschoten uit het graf.

Laat niemand de dood vrezen, want de dood van den Heiland heeft ons vrij gekocht. Hij, die gekluisterd was in de boeien des doods, heeft deze verbroken. Door af te dalen naar de hel, sloeg Hij de hel in kluisters. Hij joeg haar schrik aan, toen zij proefde van Zijn vlees. En Isaïas, dit voorspellend riep uit: de hel werd van schrik bevangen, toen zij U gewaar werd in de diepste spelonken van deze verschrikking. Zij werd bevreesd, want zij werd vernietigd. Zij werd vertoornd, omdat met haar de spot gedreven werd. Zij werd van woede vervuld, wijl zij gedood werd. Wanhoop werd haar deel om haar vertrapping. In boeien geslagen, verviel zij tot razernij. Zij nam een lichaam aan en zag God van aangezicht tot aangezicht. Zij nam de aarde en trof de Hemel. Zij greep het tastbare en omknelde het ongeziene.

O Dood, waar is uw prikkel?

O Hel, waar is uw overwinning?

Christus is verrezen en gij zijt overwonnen. Christus is verrezen en de duivelen zijn gevallen. Christus is verrezen en het Leven regeert.

Christus is verrezen, en niet één gestorvene blijft meer in het graf.

Want Christus, verrezen van de doden, is de Eersteling geworden van hen, die ontslapen zijn. Aan Hem zij de glorie en de heerschappij tot in eeuwigheid. Amen.

De Engel bij het H. Graf.

„Een Engel des Heren, nederdalende uit de Hemel, kwam toe, en wentelde de steen af van de deur, en zat op dezelve".

Bij het graf op de Paasmorgen zat een engel, wiens „gedaante was gelijk een bliksem en wiens kleding gelijk sneeuw" — een andere verschijning dan de gevleugelde kindertjes zoals in onze tijd de engelen worden afgebeeld.

Er was een tijd toen de voorstellingswijze der Engelen nog niet ontaard was. Wenden wij ons tot het classieke stuk van Dante's Goddelijke Comedie.

Slechts éénmaal ziet men in het eerste deel van Dante's Goddelijke Comedie in de Hel, een engel. Velen verrichten hun dienstwerk in het Vagevuur. Bij myriaden spoeden zij zich zonder ophouden heen en weder in de hemel, en glorieëren zij in het Licht van den Allerhoogste.

De engel behoort bij God; hij is boodschapper Gods. Hoe meer wij God zelf nader komen, des te veelvuldiger wordt het getal Zijner knechten. De engelen zijn — zoals hun naam ook beduidt boodschappers, dienstverrichters dus. Zij dragen, men zou kunnen zeggen, het uniform van hun goddelijken meester, zij zijn bekleed met het licht. Daarom is schrikwekkend hun verschijning en wanneer wij in het Oude Testament lezen van een engelverschijning, is hun eerste groet steeds het „Vrees niet!" En de nieuw-testamentische engelenverschijning, die van Gabriël aan de Moeder Gods opent ook met de reeds gewoon geworden uitspraak: „Vrees niet, ik ben Gabriël die voor God sta!"

Voor de engelen moeten wij in het Oude Testament zijn. Daar worden zij beschreven, zoals zij zijn. En men ziet daar dan engelen, die nogal zeer afwijken van de voorstellingen onzer dagen.

In de Heilige Schrift ontmoet men geen zoete engelen, geen erotische figuren, geen gevleugelde mensen. Daar ziet men slechts engelen, die bovenmenselijk zijn, wier werkzwaamheid die der mensen verre te boven gaat. Daar verschijnt de engel steeds als een man, als majesteit. Wel wordt de verschijning liefelijker in het Nieuwe Verbond, doch zijn oorspronkelijk wezen blijft de engel altijd behouden. In volle majesteit verrichten zij hun dienstwerk in het visioen van Isaias (6, 1e.v.). In even volle majesteit doen zij dit in de Apocalyps voor het altaar van den Eeuwige (hfd. 5, 7 en 8).

De vroegchristelijke mozaïeken beelden deze engelenfiguren nog af in hun hemelse grootsheid. In hun ongebroken strakheid, die het menselijke te boven gaat. Terwijl de Oosterse ikonen deze eerste voorstellingswijze het best bewaard hebben, is het Westen reeds spoedig die beweging in de engelenfiguren gaan brengen, waardoor zij het menselijke naderden. Na Grünewald wordt dit steeds „heftiger", om bij El Greco en Rembrandt psychologisch gefundeerd te worden. Tot tenslotte Rococo en Barok de kinderengeltjes op wolkjes met bosjes bloemen van het plafond deden dalen. Hier zijn het geen godsgezanten meer. Hier komt de engel niet meer uit de hemel. Hier licht zijn aangezicht niet meer van de hemelse glans. Op zijn hoogst wordt later de engel een vergoddelijkte held.

Dante heeft in zijn Goddelijke Comedie een engel getekend, zoals hij is: lid van de heirscharen Gods! Zijn de engelen in Dante's Comedie vol leven, zij dragen het karakter van de Russische ikoon. Zij zijn goddelijk en levend tegelijk. Hierdoor benadert Dante den engel van de Heilige Schrift van zeer nabij. In de schilderkunst kan men zulke engelen wellicht alleen bij Giotto vinden.

Zo'n engel is hij, die in de 9e zang van de Hel over de wateren van de Styx naderkomt: „Ben m'accorsi ch'egliera da ciel messo!" — Ik bemerkte wel, dat hij van de Hemel gezonden was!" — Geen twijfel is er mogelijk, wanneer wij staan voor een godsgezant.

De bekende theoloog en fijnzinnige schrijver Romano Guardini publiceerde over den engel in Dante's Comedie een klein werkje „Der Engel in Dantes Göttlicher Komödie", waarin hij de verschillende angelophanieën bij Dante nagaat en daaromheen zijn commentaar ontwikkelt.

De engel is slechts waarlijk „engel" d.w.z. gezant, boodschapper, zolang hij werkzaam is in het vervullen van de hem opgedragen boodschap.

De Hel is een plaats der beslissing, gelijk de Hemel. Aan de deur staat geschreven, dat Gods liefde ook de Hel heeft geschapen. Het is de hoogste liefde, het schepsel de mogelijkheid van godsgemeenschap te openen langs de weg der vrijheid. Er moet een keuze zijn tussen heil en verderf. In de Hel is het verderf gekozen en daarom neemt Gods liefde hier de vorm van verwerping, van uitwerping aan. Dit drukt zich uit in den engel die afdalend uit de hoge de hellepoort opent en de „gente dispetta", het verachte volk, toespreekt.

Ook voor Dante is de hellepoort geopend, hij treedt binnen, doch „sicuri appresso le parole sante", vol zekerheid door de heilige woorden.

Binnen de hel is voor God geen plaats meer. Men heeft definitief tegen Hem gekozen. Geen engel verricht hier dienstwerk meer.

Op de Louteringsberg echter vinden zij arbeid genoeg. Hier vertoeven de „anime sante". zoals in de Italiaanse volkstaal altijd de zielen der gelovige overledenen worden genoemd: heilige zielen, d.w.z. zij zijn reeds heilig, zij zijn voor altijd Gods bezit, zij behoren de hemel toe. Slechts toeven zij nog een weinig alvorens in te gaan.

De Engelen hebben de „heilige zielen" lief, zoals men lijders lief heeft, die zeer dierbaar zijn. Hoe licht zou een modern dichter hier sentimenteel kunnen worden. Dante niet. Ook hier blijven de engelen vol van schrikwekkende majesteit. Reeds aan de aanvang van het Vagevuur ziet Dante den engel over zee naderen. Geen gevleugeld mens, doch lichtend godsgezant. In een boot, die de wateren niet klieft onder het gewicht van den engel, nadert de veerman-engel, wiekend met de vleugelen ten hemel. Dante slaat de ogen neer. Het is één engel, zoals wij in de aanvang van ons artikel beschreven: fier van majesteit, en vol beweging. Het is Dante-Giotto.

In de voorhof, waar de twijfelaars toeven, verschijnt in de avond een engel. Het is de plaats van hen, die hun overgave en bekering tot het laatst uitstelden, die altijd weifelden. De slang verschijnt ook hier, als phantoom, want de zielen hier zijn definitief Gods eigendom. De „noctium phantasmata", die slechts schijnkwaad kunnen doen, zijn den lieden bijgebleven. Twee engelen verschijnen om te behoeden, zij hebben lansen zonder punt, want gebruik ervan is niet nodig: alles is reeds Godes. Blond haar en lichtgroen gewaad vol hoop op het leven, een blik vol vreugde. Maar toch altijd zó machtig, dat Dante de blik weer neerslaat: „Ma ne la faccia l'occhio si smarria..."

De engelen zijn zakelijk en kort, Evenals de bode aan de hellepoort, verrichten zij hun opgedragen werk en verdwijnen terstond. Zij spreken niet, handelen alleen. Zij zien slechts het geheel, bekommeren zich schier niet om den enkeling. Alle sentimentele gevoelsuiting is hun vreemd.

Op de treden voor de poort van de Louteringsberg zetelen engel-wachters, het blote zwaard ter hand. Het aangezicht blinkt, het zwaard schittert: hemelse werkelijkheid gaat de kracht van het mensenoog te boven. Niet omdat het hemelse een menselijkheid in exponent is, zoals de heldenverering te aanschouwen geeft, doch wijl het hemelse rein is, het aardse bevlekt. En ofschoon onverdraaglijk, trekt het reine immer. Daarom spreken de engelen hier tot den enkeling en nodigen. Zij maken de zeven hoofdzonden bekend. Hun dienst wordt liturgisch.

Binnengetreden ontwaart men de acht omgangen om de berg. Elke trede omhoog is de reiniging van een zonde. Elke trede wordt bewaakt door een engel, die nodigend de weg wijst. Want wel is het Vagevuur zwaar, het „gaat als door vuur", doch het is vol heilige vertrposting in de zekerheid der hemelse toekomst. Elke engel onderzoekt de boeteling alvorens hem door te laten, wist dan met de vleugel een P, het teken van de hoofdzonden die, zoals hiervoor gezien, op het voorhoofd gegrift werden, zevenvoudig. Tegelijk worden de makarismen gebeden: Zalig zijn de... Zalig zijn de... Het is het antwoord op de belofte van het Evangelie. Dáár belofte, hièr vervulling.

Onwillekeurig denkt men aan de byzantijnse liturgie, waar vrijwel elke dag voor het binnendragen van wat dienen zal tot uitbeelding en verwerkelijking van het goddelijk heilswerk, deze zaligsprekingen gezongen worden.

Deze engelen zijn schoon, hun vreugde is groot over den zondaar die de boete heeft volbracht. Hun wezen weerspiegelt Gods liefde, die na de boete zo rijkelijk stroomt. Oneindig liefderijk is hun verschijning, doch zij blijven de gestalten des lichts. Dante moet altijd de blik neerslaan. Hoe hoger hij komt, des te minder eigen gestalte hebben de engelen. Het zijn hemelse wezens, die gekleed zijn in hun eigen licht, d.w.z. gehuld in het licht dat zij dragen als bode Gods, die het licht is. Wanneer het oog ingesteld is, wanneer geen vlek of rimpel meer belemmering biedt, dan kan het oog dit licht verdragen. Dan moet het het verdragen, als voorbereiding op de grote dag: God-Licht te zien, zoals Hij is. Deze „visio beatifica" is het einddoel. Wordt Dante tenslotte niet verlaten door Vergilius, Beatrice, Lucia, om een gids te vinden in den heiligen Bernardus van Clairvaux, den Westersen grootmeester der contemplatie?

De hemel is het einddoel des mensen. Het is ook het laatste deel van de Comedie. En het grootste meesterstuk. Wie toch heeft na St. Jan het ongezienе grootser beschreven dan Dante? Wie heeft dit in de strakke dichtmaat van Dante's Comedie kunnen doen, waar vier regels vóór het einde precies (en er mochten niet meer regels volgen) het einddoel ten top stijgt? De „hemel" benadert de werkelijkheid het minst van de drie delen, en in zoverre kan men het derde deel het minst geslaagd noemen, al blijft dit voor ons een gewaagde uitspraak over iemand als Dante.

Men vergete niet, dat de mens zich de plaats der verschrikking nog enigszins kan indenken, dat hij weet wat het is door vuur te gaan. Wie zal evenwel de absoluutheid, de volkomen abstractie beschrijven van wat nimmer te benaderen is voor het menselijk verstand?

Als zodanig is Dante's hemel het geweldigste, de climax van de letterkunde. In de allichte hemel heeft Dante's oog geschouwd en iets onderscheiden van het werk der engelen. Als lichtspatten, als vonken, die opspringen uit de Lichtzee-God, vliegen zij door de licht-luchten, om neer te dalen in de bloembladeren van de Roos, d.i. op de zaligen. Rechtstreeks, zonder bemiddeling schouwen deze het Licht, delen in het Licht door het dienstwerk der engelen: consortes Luminis.

Tot in de achtste hemelssfeer horen wij van geen engel. Zij zijn er, hun existentie is het voltrekken der godsgemeenschap. In de laatste hemelssferen vervullen zij het al. Hun wezen is zó na aan het Goddelijk Zijn, dat zij slechts als spattende vonken gezien worden, doch in hun negenvoudige hiërarchische orde verpersoonlijken zij de menigvuldigheid van Gods eigenschappen, in den enen persoon, zoals zij allen ook engel zijn.

Nergens heersen abstracte begrippen, doch het zijn de persoonlijke engelen door wie alles gericht wordt. Ook de engelen behoren tot de geschiedenis. Het „het is geschied" is de basis van het geloof. De historiciteit van Christus, onzen God, de historiciteit ook van de engelen, als dienaars, van dienzelfden God — en in Diens majesteitelijke livrei.

INGEZONDEN.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie).

ONZE WATERBORING.

Dezer dagen lazen wij het teleurstellend bericht, dat op last van den Gouverneur, de waterboring op Aruba werd stop gezet, gezien het feit dat deskundigen van opinie zijn, dat er gen zoet water onder de grond is, zoals beweerd werd door Frère Appolinaire. Gezien het feit, dat de waterquaestie voor Aruba een vitaal belang is, zouden wij willen volstaan met enkele vragen te stellen naar aanleiding van het staken van dit zo voorname werk of proefneming:

Was de oude machine, waarmede gewerkt werd, bevredigend of liever gezegd, kon met behulp van deze ouderwetse boormachine, waarvan de capaciteit slechts 1000 voet (zegge duizend voet) was volgens bewering van den boorder zelf, een zodanige diepte bereikt worden, dat men de bevolking kon overtuigen, dat er werkelijk geen water onder de grond is?

Aannemende, dat Frère Appolinaire zich vergiste met de diepte van de rotslaag, waaronder het water zich zou bevinden, zouden wij willen weten of een of andere rotslaag werd bereikt met de reeds genoemde machine?

Werden niet door de twee Franse geologen, die laatst op Aruba waren, gezegd, dat de rotslaag zich zou bevinden op een diepte van ongeveer 1600 (zegge zestien honderd voet)?

Indien de 1600 voet diepte met behulp van de oude zwakke machine niet bereikt werd, hoe kan men dan praten van een mislukking of fiasco?

Waren de deskundigen, die de verdere boring afrieden, werkelijke deskundigen m.a.w. waren deze heren geologen of waren zij misschien in principe gekant tegen de bewering van Frère Appolinaire?

Bevond zich niet bij het alhier gevestigd Noordamerikaanse leger een Noordamerikaanse geoloog, die beweerde, dat de proefboring best kans van slagen zou hebben?

Bestond er een soort samenwerking en verstandhouding tussen Gezaghebber, Landswatervoorzieningsdienst, Directeur van Openbare Werken, Frère Appolinaire en boorders?

Heeft niet bij de laatste bespreking tussen Gezaghebber, Frère Appolinaire en Directeur van Openbare Werken op Aruba, dezelfde Frère Appolinaire sterk afgeraden om met deze proefneming door te gaan en tevens aangeraden om ergens anders te proberen, waar geen zeeklei stremmend zal werken?

Is het waar, dat de Arubaanse Chef van Openbare Werken voet bij stuk hield tegen Appolinaire's advies in?

Waren de Arubaanse Statenleden volkomen op de hoogte van de verrichtingen, het doen en laten van al deze instanties?

Mijnheer de Redacteur, ik hoop, dat deze vragen, aanleiding mogen geven om deze zo voorname waterquaestie nogmaals van alle kanten te belichten, zodat de Arubaanse bevolking terdege overtuigd kan worden, dat er werkelijk geen water d.i. zoet water aanwezig is en dat men dan pas kan spreken van een mislukking der proef of een fiasco.

Vox Populi.

Buitenland.

DE RUSSEN TIJGEN TER KERKE.

Moskou's [26 van de 454] en al Ruslands [200 van 43.000] kerken troffen aan het einde van de „Grote Week" voorbereidingen tot het Paasfeest, waarbij waarschijnlijk de meeste mensen sedert de revolutie ter kerke zullen gaan. Grote menigten stroomden tot diep in de nacht naar de kerken om de diensten van „Grote Vrijdag" bij te wonen. Het record van Palmzondag wordt zelfs overtroffen.

De winkels gaven extra voorraden suiker, meel en andere waren voor het maken van de Paastaarten en andere lekkernijen om Pasen te vieren. Vroeger in de week werd ham uit de Verenigde Staten van Noord-Amerika in de winkels verkocht. Ook werden Noordamerikaanse kookvetten verkocht — alles onder de steunverlening (Moskou, (AP) 24.4).

[Zie ons hoofdartikel van jl. Donderdag — Red.]

DUITSE AANVALLEN IN DE KUBAN NEMEN AF.

De verwoede Duitse aanvallen van de laatste dagen in de Kuban, die bijna de hevigheid van een offensief aannamen, verminderden nu zij enkele duizenden doden plus een groot verlies aan vliegtuigen, tanks, kanonnen en andere wapenen telden. De berichten geven geen ogenblikkelijke uitleg van het ophouden der fascistische aanvallen.

De Duitsers verloren ongeveer 5000 man in minder dan een week en bijna 200 vliegtuigen. Mogelijk is dit verlies groter dan waarop de Hitlerieten gerekend hadden. De Russische luchtmacht bleef krachtige slagen toebrengen aan de grote strijdkrachten van de Luftwaffe, die in de Kuban opereren. Men viel een Duits vliegveld aan; hier werd een grote brand gesticht en enkele ontploffingen werden er gezien.

De luchtgevechten in deze sector verminderden niet. De rust in de activiteit op het land is waarschijnlijk zelfs een voorloper van grotere gevechten. Beide partijen hebben de laatste tijd nogal flink gevochten en natuurlijk zijn de verliezen groot. Er is echter geen twijfel aan, dat de fascisten een veel grotere prijs betaalden, aangezien zij poogden de Russische stellingen te bestormen. De Russen onderhielden een steeds toenemend lucht-offensief tegen de steden in Oost-Pruisen.

Een aanval werd gedaan op Insterburg, de vierde stad van Oost-Pruisen, die de laatste tijd werd aangevallen. Tevoren waren Koeningsberg, Tilsit en Danzig aangevallen, doch niet met zulk een grote kracht en waarschijnlijk niet met zoveel succes als Insterburg. Het begon erop te lijken, dat de Sovjets, Britten en Noordamerikanen de militaire doelen onder elkaar verdeeld hebben en thans volgens een vastgesteld plan werken.

Een bericht van de „Rode Ster" uit de Kuban maakte bekend, dat een „detachement" mariniers een heldhaftige rol speelde in het afslaan van de Duitse tegenaanvallen. Het feit, dat de mariniers aan de strijd deel nemen, schijnt aan te tonen, dat zij een landing aan de kust van de Zwarte Zee maakten, hoewel zij over de kustweg zouden kunnen zijn aangerukt.

„Pravda" zeide, dat 5090 vliegtuigen door de Russen in het winter-offensief zijn neergeschoten en dat de Luftwaffe er 285 verloor in pogingen om Rostov, Krasnodar en Kursk aan te vallen. Het blad zeide verder: „Nog is de vijandelijke luchtmacht een zeer krachtig en machtig wapen in de handen van het Duitse commando."

„Pravda" zeide, dat op een nacht bij een aanval van lange-afstands bommenwerpers 89 vijandelijke vliegtuigen werden vernield (Moskou, (AP) 24.4).

RUSSISCH MIDDAGCOMMUNIQUÉ.

In de nachten van 22 op 23 op 24 April hadden geen belangrijke veranderingen plaats aan het front. In de Kuban leed de vijand hevige verliezen in manschappen en materiaal als gevolg van zijn mislukte aanvallen gedurende de laatste dagen. De Hitleristische eenheden zijn uitgebloed bij het ondernemen van actieve krijgsverrichtingen.

Ons geschut vernielde 2 vijandelijke artillerie-batterijen en blies een ammunitie-opslagplaats op. Onze vliegtuigen bombardeerden een vijandelijk vliegveld. Vele branden braken uit en grote ontploffingen werden gezien. Aan het Westelijk front vernielden kanonniers van de afdeling X 8 kazematten en brachten zij 2 mortieren-batterijen tot zwijgen. Scherpschutters van een detachement doodden tijdens de dag 26 Duitsers.

Ten Zuiden van Balakleya braken manschappen van de formatie X 's nachts in de vijandelijke loopgraven door en ruimden zij ongeveer een compagnie van het Duitse voetvolk op. Wij veroverden 3 machinegeweren, 2 mortieren en verschillende dozijnen geweren en tommygeweren.

Het artillerie-vuur vernielde 3 Duitse vrachtwagens en 8 karren met ammunitie. In het gebied van Belgorod poogden 30 Duitse schutters met tommygeweren in onze stellingen door te dringen. Zij werden echter gedood. In een sector sloegen Russische kanonniers een aanval van een vijandelijke compagnie voetvolk af en doodden 40 Duitsers" (Moskou, (AP) 24.4).

PÉTAIN 87 JAAR.

Henry Philippe Pétain is vandaag 87 jaar oud, doch er wordt in Frankrijk geen feest om gevierd. De radio van Parijs zeide, dat hij het verlangen te kennen gaf, dat de Fransen „de gebeurtenis in hun harten zouden vieren" (Londen, (AP) 24.4).

CURAÇAO

PAASREDE VAN DE KONINGIN.

Onvoorziene omstandigheden voorbehouden zal H.M. de Koningin, ter gelegenheid van het Paasfeest, heden — Zaterdag-middag van 13.15 tot 13.30 uur Curaçaose tijd, en rede voor Radio-Oranje houden, die hier hoorbaar zal zijn op 19.42 meter. Deze rede zal Zondag — of Maandagmorgen worden heruitgezonden om 6.30 uur Curaçaose tijd, hoorbaar op de 16 meterband.

SCHOUT BIJ NACHT ROBINSON GAAT HEEN.

Hedenmiddag zal er ten Paleize der Landvoogden een afscheidsreceptie voor Schout bij Nacht Aruthur Granville Robinson gehouden worden. De vrienden, welke Schout bij Nacht Robinson hier gemaakt heeft, zijn velen. Velen zullen hem daarom nog voor het laatst de hand willen drukken, alvorens de grijze vriendelijke krijger uit het Curaçaose militaire- gemeenschapsleven verdwenen zal zijn.

Onder Schout bij Nacht Robinson is het nimmer tot een botsing gekomen met de Nederlandse overheden of dat wie dan ook — hoog of laag — ooit gevoeld heeft, dat Curaçao's strijdmacht eigenlijk staat onder een Noordamerikaans militair gezag.

De Noordamerikaanse manschappen op dit eiland hadden nooit anders dan een goed woord voor „The Admiral", zoals zij den Schout algemeen betitelden. Zijn woord was voor hen wet en de samenwerking, die onder zijn leiding met de Nederlandse strijdkrachten bestond, hebben Prins Bernhard en alle Nederlandse Ministers, die hier een bezoek brachten, ten zeerste kunnen roemen.

Wij hopen, dat de Schout bij Nacht de beste herinneringen aan „Ja-Broo" met zich mede moge nemen, gelijk wij er zeker van zijn, dat velen hier hem niet zullen vergeten.

VERENIGINGSNIEUWS.

— **Katholieke Sport Centrale:** Voetbal: Hedenmiddag 16.30 uur Excelsior C. — Vitesse C.

Tweede Paasdag: 10.15 uur Blauw Wit A — Vitesse A; 15 uur Ecuador Jr. — Dosko Jr; 16.30 uur Ecuador — Jong Suriname.

HAEC DIES.

De dood, de duistre, hield Hem niet,
geen steen, geen wade of breidel —
Hij steeg als 't eerste merellied,
want was dit wonder niet geschied:
Zijn woorden bleven ijdel.

En alle leven is in 't Woord
voor wie zijn ziel kan dragen
zoo nieuw als liederen die men hoort,
wanneer de merel, ongestoord,
het lentelicht ziet dagen.

O licht, o lied, o merelkeel
die voor den grafsteen beven —
was ooit een menschenwoord te veel
wanneer het voor een enkel deel
in Zijn geluk wil leven?

De Meesterzanger overal
maakt dronken van geluiden,
zij gaan als golven door het dal
o zingend hart, gij weet het al:
de klok komt uit het Zuiden.

Het ritselt reeds in de spelonk
waar klare waters vloeien,
een vlam sprong uit de tondelvonk,
een lijkkleed zonk, het lichaam blonk,
geslaakt zijn alle boeien.

Hij stijgt, de horizon wordt rood,
Zijn purpren wonden lichten —
nu zweeft Hij boven hel en dood
en maakt het exultemus groot
in monden en gezichten.

Geen mensch is zoo melaatsch en klein
die hier niet kan genezen,
want alle wonden worden rein
en ieder ijdel woord een schijn
Als Christus is verrezen.

Jan Engelman.

ALLERLAATSTE NIEUWS

— **Londen:** Het DNB deelde mede, dat de Paasboodschap van den Paus morgen (om 1.30 uur Curaçaose Tijd) zal worden uitgesproken in aanwezigheid van het diplomatieke corps van het Vaticaan.

— **Londen:** De Duitse radio zeide, dat een contingent Sovjet-troepen te Gibraltar is aangekomen. Men zeide, dat de aankomst een „grote opwinding" onder de Spanjaarden aan de overzijde van de grens heeft teweeggebracht.

— Londen: De doodstraf is opgelegd aan 832 personen in België sedert 1 Januari voor aanvallen op leden van de Vlaamse Walloon-beweging, een soort nazie-organisatie. Dit werd door het DNB medegedeeld.

— **Londen:** Volgens Radio-Algiers zijn twee Duitse tegenaanvallen tegen Kaap Serrat afgeslagen.

— **Londen:** De Duitsers hebben thans bevolen, dat alle personen, wier aanwezigheid niet strikt vereist is, moeten worden verwijderd uit een nieuwe strook van 20 kilometer langs de kust van de Atlantische Oceaan tussen Cabourg en Trouville (Frankrijk). Dit moet vóór 30 April geschieden.

— **Londen:** Kort vóór middernacht van de afgelopen nacht staken enkele vijandelijke vliegtuigen de Zuidwestelijke kust van Engeland over. Zij vlogen een eind het land in tot de Midlands. Op enkele verspreide punten werden bommen geworpen. Het aantal slachtoffers is gering en er werd weinig schade aangericht.

— **Valetta:** Torpedobommenwerpers van de Royal Airforce hebben in de afgelopen nacht een zeer groot vijandelijk bevoorradingsschip in het Centrale deel van de Middellandse Zee in brand zien staan. Twee torpedo-treffers werden geplaatst op het schip. Er ontstond een grote ontploffing en het schip zonk.

— **Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika:** De Noordamerikaanse troepen zijn van het Zuidelijke Tunische front overgeplaatst naar het Noorden en maakten reeds 10 kilometer voortgang in de richting van Mateur, op 28 kilometer ten Zuid-Westen van Bizerte. Het Britse 1ste leger heeft een heuvel veroverd op 44 kilometer ten Westen van Tunis.

— **Valetta:** Grote convooien hebben Malta en Tripoli bereikt met belnagrijke voorraden en oorlogsmaterialen voor de Geallieerde strijdkrachten. Zwaarbeladen Noordamerikaanse Liberty-schepen staken de Middellandse Zee over onder een krachtige dekking van vlooteenheden en de luchtmacht.

— **Barranquilla:** Vice-President Wallace beëindigde zijn reis door de Amerikaanse landen en vertrok om 7.30 uur naar Miami.

MORGEN EN OVERMORGEN KAN IEDEREEN GRATIS TELEFONEREN MET GEBIEDSDEEL ARUBA.

De Gouvernementspersdienst meldt: Uit de dagbladen hebt gij vernomen, dat Zijne [illegible], de Gouverneur Donderdagmorgen voor de eerste maal per radiotelefoon kon spreken met den Gezaghebber van Aruba.

De Gouverneur heeft den Directeur van de Landsradio- en Telefoondienst gemachtigd gedurende de aanstaande Paasdagen, voorzover de Radio-telegraafdienst dit toelaat, **bij wijze van proef de gelegenheid open te stellen tot het voeren van kosteloze familiegesprekken tussen Curaçao en Aruba v.v.**

Deze gesprekken kunnen aan beide zijden worden gehouden van woning of kantoor der telefoonabonnees uit, indien deze zijn aangesloten op de automatische telefooncentralen Willemstad of Mahaai, of op de telefooncentrale Oranjestad. Bij het voeren van het gesprek dienen de volgende regels te worden in acht genomen:

1. Het gesprek moet uitsluitend handelen over familie-aangelegenheden en persoonlijke onderwerpen.

2. Zaken betreffende handel, scheepvaart, oorlogvoering, alsmede militaire aangelegenheden mogen niet worden aangeroerd.

3. Het gesprek mag niet langer duren dan 3 minuten.

4. De toegelaten talen zijn Nederlands, Papiamento, Engels en Spaans.

Aanvraagformulieren voor deze gesprekken zijn van heden af ter invulling verkrijgbaar te Willemstad op het radiotelegraafkantoor Handelskade 18, en op het administratiekantoor van den Landsradio- en Telefoondienst Riffort 3, alsmede op het radiostation te Oranjestad.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN: Za. Zo. en Ma.

Telegram Afdeling: 24.4: Pons, tel. 675, Amalia van Solmslaan 13.

25 en 26.4: Schaap, tel. 353, Amalia van Solmslaan 4.

Shipping & Supplies: De Roos, tel. 417, Negropont 33A.

Scheepvaart Afdeling: 24.4: Barends, tel. 440, Emmastad 24.

25.4: Pruis, tel. 299, Emmastad 14.

26.4: v.d. Harst, tel. 701, Emmastad 104.

Dok-afdeling: v.d. Veen, tel. 431.

Sportclub „Asiento": Zondag 25 April een vriendschappelijke voetbalwedstrijd tussen een Portugees elftal en Asiento I; terrein Rio Canario; aanvang 16.30 uur; scheidsrechter De Boer

DE STOEP,

NUMMERS 9-10. MAART 1943.

Het 10e nummer 1) van „De Stoep" is dan verschenen. Het is een Groot-Nederlands nummer geworden, waarin naast dichters uit Noord-Nederland en Vlaanderen, ook Oost-Indië, de beide West-Indiën en Zuid-Afrika zijn vertegenwoordigd. Naast de redacteuren hebben bekende letterkundigen als Jan Greshoff en Marnix Gijsen de hand in de samenstelling gehad. Het nummer is een monument geworden van wat er aan moderne Nederlandse dichters leeft in onze oorlogstijd. En het is dan ook gemakkelijk het beste nummer tot nu toe. De verscheidenheid van 66 dichters, wier 194 verzen erin vertegenwoordigd zijn, maakt het tot een boek, een anthologie. Het spreekt vanzelf, dat de oorlog in vele verzen op de achtergrond staat, want hoewel poëzie uiteraard niets met oorlog te maken heeft, toch schijnt er niet aan te ontkomen zich in de richting van het krijgshaftige te bewegen, of chauvinistische, nationalistische of oorlogszuchtige elementen op te nemen.

Politiek en oorlog kunnen knappe gedichten inspireren, maar wij weten, dat een knap gedicht geen gedicht is, het is een verkapt dagbladartikel, en om dat te schrijven hebben wij geen dichters nodig.

Marnix Gijsen, een Vlaams dichter, hoogleraar in de...... economie en thans in Belgische regeringsdienst in Washington, leidt op kundige wijze deze bloemlezing in. Hij zegt o.a.:

„Met de politieke poëzie is het uit. Om vaderlandsen gevoelens een zekere plastische mededeelzaamheid te verlenen, hebben wij nu andere middelen, die „moderner" zijn: luidsprekers, parades, affiches enz.

De enige goede politieke poëzie mij bekend, werd door René de Clercq geschreven. Zij was agressief, vol opstand en haat, en dus veel meer anti-den-vijand van het vaderland dan pro-het-vaderland zelf. Zij schold en vloekte en had, afgezien van de meestal grote onrechtvaardigheid der voorstelling, een gehalte aan drift en bewogenheid, die haar een merkwaardig karakter verleende. Zij verklaarde prachtig, dat iets hatelijk was, schandelijk of verwerpelijk. Zó intens was haar gevoel, dat ook wanneer men niet meer weten zal of „de Heren van Havere" wel werkelijk zulke slechte kerels waren, men nog zal getroffen worden door het geweld van de uitgesproken haat. Men behoeft ook helemaal niet te weten of Oldenbarnevelt een groot staatsman of een oplichter was, om Vondels vers te genieten.

Een vaderlands gedicht, in zoverre het politiek is, is dus slechts goed ondanks en niet terwille van het vaderland", aldus Marnix Gijsen.

In het vertrapte Nederland, in het verdrukte Vlaanderen, heeft men den dichters een „patent" willen geven, een lidkaart om in rijm en onrijm te dichten, zodat hun vers den kinkels van het Nationaal-Socialisme zou behagen. De meesten hebben hiervoor bedankt en zwijgen. Het is een schone gedachte geweest een bundel verzen van Nederlandse, Vlaamse, Zuidafrikaanse en Oost- en Westindische dichters samen te stellen, zodat — naar Marnix Gijsens woord — „uit vier continenten het tot een koor groeit, zo saamhorig en volledig, dat wij het in tijd van vrede niet hadden durven te dromen."

---

1) Dit nummer voltooit het eerste deel. Als bijlage bij het 11e nummer zal een algemene inhoudsopgave van alle 10 nummers verschijnen, welke men dus bij deel I kan laten inbinden.

Wij geven hieronder een overzicht van de eerste 10 nummers. De datum geeft het nummer van de Amigoe aan, waarin aan het betrokken nummer een beschouwing werd gewijd (men lette op de onregelmatigheid van verschijnen). Daarachter is het aantal bladzijden vermeld.

Stoep 1	— 21 Sept. 1940 —	31
2	— 14 Dec. 1940 —	32
3	— 26 April 1941 —	40
4	— 29 Aug. 1941 —	46
5	— 24 Dec. 1941 —	34
6	— 11 Juli 1942 —	32
7	— 31 Aug. 1942 —	46
8	— 21 Nov. 1942 —	32
9/10	— 24 April 1943 —	112
Totaal		**405 blz.**

De herkomst van de in dit dubbele nummer overgenomen verzen werd door de tussenpersonen dikwijls niet medegedeeld, en daarom zijn alle zonder bronvermelding geplaatst. De Heer Jan Greshoff te New York en Mevrouw Marsman te Londen droegen de meeste er van bij. Vele verzen werden nooit eerder gepubliceerd.

Zoals in het nummer wordt medegedeeld, is de keuze van de verzen voor verantwoording van „De Stoep", en wij menen den beiden redacteuren van dit blad, F. J. van der Molen en Luc. Tournier, te mogen gelukwensen met **de voortreffelijke keuze**, die bij de gebrekkige middelen — ook verkeersmiddelen — zeker niet eenvoudig is geweest. Ten einde een algemeen overzicht van de opgenomen dichters te geven, geven wij hun 66 namen in alphabetische volgorde:

Bertus Aafjes, G. Achterberg, D. A. M. Binnendijk, J. C. Bloem, P. C. Boutens, J. Braamse, Gerard den Brabander, Marcel de Bruin (Surinamer), F. Sybrand Bijlsma (Zuid-Afrika), Jan Campert, Herman Cornel (Engeland), Johan van Delden, Max Dendermonde, Anthonie Donker, Pierre H. Dubois, Clara Eggink, Jan Engelman, Elisabeth Eybers, Ida G. M. Gerhardt, J. J. van Geuns, H. A. Gomperts (Washington), Geerten Gossaert, S. Goudsmit, Jan Greshoff (New York), Marnix Gijsen (Vlaming), Hagen (Oost-Indië), P. van Haren, Jac. van Hattum, F. H. van Heerikhuizen, R. Herreman (Vlaming), W. Hessels (Zuid-Afrika), A. Roland Holst, R. van Holten (Oost-Indië), Ed. Hoornik, Jac. Idserda, Pierre Kemp, H. W. J. M. Keuls, Gerard van Klinkenberg, Freek van Leeuwen, R. van Lier, Joh. v.d. Linden, N. P. van Wyk Louw (Zuid-Afrika), M. Luytingh, A. Marja, Richard Minne (Vlaming), M. Mok, F. J. v.d. Molen (Curaçao, thans feitelijk New York) Adriaan Morriën, Top Naeff, J. J. Nieuwburg Max Nord, M. Nijhoff, Jan van Nijlen (Vlaming), Joost Olmers, Finus M. P. Oosterhof (Oost-Indië), D. J. Opperman (Zuid-Afrika), Koos Schuur, Eric van der Steen, C. Stoové, Luc. Tournier (Curaçao), S. Vestdijk, Hendrik de Vries, Leo Vroman (Oost-Indië), Jaap de Waal (Curaçao), Constant van Wessum, Hendrik de Wit (Curaçao).

Het nummer is in 3 afdelingen verdeeld. De eerste, welke vele nog nimmer gepubliceerde gedichten bevat, is **getiteld „In de diaspora"** en bevat verzen van dichters in den vreemde (o.a. Gomperts, Cornel, Greshoff Olmers); in Zuid-Afrika (o.a. Opperman, Van Wyk Louw, Bijlsma); In Oost-Indië (o.a. Hagen, Van Holten, Vroman, Oosterhof); in Suriname (feitelijk alleen Marcel de Bruin); en op Curaçao (o.a. Luc. Tournier, Van der Molen, De Wit, De Waal).

Deze eerste afdeling telt ongeveer 35 bladzijden.

Zowel bij de opsomming van de namen der contribuanten als hierboven hebben wij de woon- en verblijfplaats vermeld, voor zover die ons althans bekend was. Wij hebben dit hierom gedaan om duidelijk te doen uitkomen, dat het veelal toevallig is, dat een bepaalde dichter genomen wordt als repraesentant van bijvoorbeeld de Oostindische Nederlandse dichtkunst. Veeleer is den samenstellers vermoedelijk opzet geweest te doen uitkomen, hoe de jongere dichters allerwegen, in de diaspora, in ballingschap, voortgaan te produceren. Met andere woorden, men krijgt hier toch weer een soort imperiale gedachte, die feitelijk met de samenstelling van deze bundel niets te maken heeft. Hoe deze gedachte gezien moet worden, wordt dan ook eerst duidelijk bij het verder lezen tot aan het titelblad der tweede afdeling.

Deze tweede afdeling is getiteld **„Van de Nederlanden"** en telt meer dan 50 bladzijden. Zij bevat verzen van dichters in Nederland en België (o.a. Minne, Van Nijlen, Herreman, Gijsen), welke aldaar gepubliceerd werden tijdens de oorlog, alsmede enkele originele gedichten.

Op het eerste gezicht misschien vreemd, dat België ook onder De Nederlanden geclassificeerd wordt, is dit toch in dit opzicht althans een wel juiste zienswijze. De letterkunde strekt zich uit over Groot-Nederland, een term die door de propagandisten van de dag misbruikt wordt om een staatkundige instelling van vier staatsdelen, een tetrarchie, aan te duiden, waarvoor beter een term als Rijks-Nederland, of waarom niet simpel Nederland gebruikt wierd.

De samenstellers hebben het niet zodanig aangegeven, doch hebben wij het juist, dan zijn in deze tweede afdeling drie groepen te onderscheiden: de **Ouderen** (o.a. Gossaert, Donker), vervolgens wat men zou kunnen noemen **Nationale Onderwerpen**, en tenslotte de **Jongeren** (o.a. Hoornik, Achterberg, Eggink, Van der Steen). Deze laatste groep repraesenteert dan min of meer de moderne letterkunde en is als zodanig bezien zeker de sterkste afdeling van dit nummer.

De laatste afdeling tenslotte, van 20 bladzijden, bevat de verzen van **„Suidafrikaanse digters"**, van welke vooral Opperman, een onderwijzer in Zuid-Afrika, en Van Wyk Louw, lector in de letteren, en Sybrand Bijlsma genoemd worden.

Wij, Nederlanders, kennen maar heel slecht onze dichters. Wij spreken met eerbied over Vondel, Hooft, Huyghens en over vele anderen; wij huldigen hun nagedachtenis op geboorte- of sterfdata; soms richten wij hun standbeelden op en onthullen voor hen gedenkplaten; we kopen desnoods een nieuwe uitgave hunner werken, maar hen lezen... Welke Nederlander onderstreept zijn zienswijze met een kernachtig citaat uit Staring, Potgieter, om van ouderen maar niet te gewagen; welk beschaafd vaderlander slaat zijn tegenstander met een fors woord van Vondel, van Geerten Gossaert, of drukt zijn weke stemming uit op de zoete cadans van Boutens? Niemand ongeveer.

En dit komt niet, omdat de bekende nationale schuchterheid het belet, maar simpel, omdat wij onze vaderlandse dichters niet kennen. Stelt daar eens tegenover mensen uit andere landen ook die van middelmatige ontwikkeling. Om de haverklap halen zij hun dichters aan, illustreren zij hun mening met regels uit hun grote dichters.

Te allen tijde is dit feit, dat wij zonder verbloemen in al zijn naaktheid willen tonen, bejammerd en altijd heeft men moeite gedaan, dit euvel te verhelpen. „Volksontwikkelaars" hebben telkens er lezingen en voordrachtsavonden over gehouden, die taak ook al weer willen laden op de schouders van het bekende manusje-van-alles, de school. De resultaten van deze pogingen waren gering; de oerechte Nederlander was niet uit zijn taaltuin te lokken naar een andere hof, waar sierlijker bloemen groeien.

De moderne mechanistische denksfeer heeft ook vooral ons middelbaar litteratuuronderwijs in het moederland van voor de oorlog niet onberoerd gelaten. Met verloochening van de diepste en wezenlijkste waarden der kunst heeft men dit onderwijs gedeprecieërd tot een „vak", tot één van de vele „vakken" binnen het kader van een overladen leerprogramma. Een „vak", zoals b.v. scheikunde en boekhouden „vakken" zijn, een vak waarvan men nu eenmaal de voornaamste „wetenswaardigheden" behoort te „kennen" om het eind-examen ten minste een dunne voldoende te incasseren, doch dat daarna ten hoogste nog genade kan vinden als een vorm van tijdpassering voor mensen met een bepaalde aanleg.

Zó toch, en niet anders, is de visie van de overgrote meerderheid onzer jeugdige studiosi, die even plichtmatig van buiten blokken, dat maat een regelmatige opeenvolging is van sterkbeklemtoonde en zwak-beklemtoonde lettergrepen als dat de chemische formule voor water $H^2 O$ is. Het ene zegt hun evenveel (of even weinig?) als het andere. Beide omschrijvingen zijn van louter technisch belang en appelleren uitsluitend op het verstand. Op een dergelijke formalistische leest geschoeid — alleen Dr. J. C. de Groot te onzent is hierop een gelukkige uitzondering — draagt het litteratuuronderwijs dan ook inderdaad hetzelfde vakmatige karakter als welk ander „vak" ook. De resultaten van het onderwijs aan de jeugd doen zich bij de volwassenen gelden.

Is er thans al een Departement van Volksontwikkeling geschapen, de Stoep heeft niet willen wachten op hetgeen dit departement gaat doen — ieder ziet daarnaar vol belangstelling uit — en een Groot-Nederlandse bundel samengesteld.

In vele gedichten, vooral dus in de bovengenoemde 2e groep natuurlijk in de gedichten van de tweede afdeling, de Nationale Onderwerpen, klinkt de oorlog door, ook al is de krijg niet het eigenlijke onderwerp, zoals in een gedicht van G. Achterberg:

MEI 1940.

Red Marsman, die in Frankrijk woont,
[o God.
Geef hem een tempel om naar toe te
[vluchten.
Een kruis om het te kussen, als het
[moet
Gij kent de kogels en parachutisten,
die springen in zijn lot.
Wie eens met uw soldaten heeft
[gevochten,
is voor een andre overmacht te groot.
Schrijf zijn gedichten tegen uwe luchten
en leg uw vingers voor dit domme lood.

Een geheel ander genre, maar ter herdenking van denzelfden Marsman en met dezelfde oorlog als achtergrond is het gedicht „Rusting" van Gerard van Klinkenberg, dat wij juist ter vergelijking ook willen overnemen:

Neem al wat ik bezit,
mijn huis, mijn boeken, groote, kleine
[dingen
waaraan mijn hart hangt, mijn
[herinneringen,
maar laat mij dit,
dit harde, koele pantser van
[vertrouwen,
niet in een Koning, die om gunst doet
[smeken
met nederig en berouwvol
[handenvouwen,
maar in de macht, die mij wellicht
[zal breken
ook als ik alles doe wat zij verlangt:
dat ik mij blindelings zal werpen in
[den strijd
tegen verraad, ontbinding, ondergang.

Maar tekenender voor den persoon van Marsman is nog weer een ander gedicht, van D.A.M. Binnendijk, dezen op zee, op de vlucht verongelukten dichter gewijd. Dit is naar onze mening het beste van de drie.

De keuze van dichters van nationale onderwerpen is moeilijk, of men moet in propaganda vervallen, zoals trouwens met de meeste litteraire periodieken, die wij de laatste tijden onder ogen kregen, het geval is. Het is te prijzen, dat de Stoep-redactie het nog immer zonder subsidie doet, want de reeds lang geleden en in ander verband te berde gebrachte „gulden koorden" konden in ideëel opzicht de ondergang van dit blad wel eens zijn. Toch is men goed geslaagd om ons nog even tot deze groep te bepalen. Wij noemen met name C. Stoové, J.J. van Geuns en Johan van Delden, wier gedichten langs sluikse wegen naar hier gesmokkeld werden en getuigenis afleggen van wat er in hun kringen in het bezette moederland leeft. Of het gedicht „Vluchteling in Frankrijk" van Joost Olmers, die zelf enige tijd in een concentratiekamp heeft gezeten. Ook moet genoemd worden het gedicht „1812" van Constant van Wessum, die de veel gemaakte vergelijking met Napoleons tocht naar Rusland maakt en dus oorlogsgedichten (s.v.v.) maakt tegen historische achtergrond.

Of neemt het gedicht van onzen vroegeren staatsdeelgenoot „Convooi", van Frits J. van der Molen, waaruit wij de volgende strofen willen overnemen:

De Duivel en de Dood zijn gasten op
[de wip.
Wij voelen hen zeer duidelijk aan ons
[knagen.
Zij waren rond in alle hoeken van het
[schip.
Misschien zien wij den morgen nooit
[weer dagen.

Misschien zien wij den morgen nooit
[weer dagen
en vormen welkom voedsel voor den
[Visch.
Dan gaan om strijd de haaien naar
[ons jagen.
Maar of de Dood het einde van dit
[Leven is?

Een ander gedicht van Frits J. van der Molen laat eenzelfde geluid horen:

„DE GEWONE MAN SPREEKT"

Het is wel wonderlijk en ongehoord,
dat ik nog niemand heb vermoord.
Dat is in strijd met dezen tijd.
Geen wonder dat men mij vermijdt.

„Waarom ga jij niet naar het front?"
Het front is soms zoo ongezond.
Men kan er zoo gemak'lijk sneuvelen.
Is het niet beter over 't weer te
[keuvelen.

Onwillekeurig zullen dit soort gedichten tot de grote massa terstond spreken, omdat ieders diepste wezen op het ogenblik door de oorlog ontroerd, maar meer nog ontredderd is. En zij zullen getuigenis blijven afleggen, want te vermetel lijkt het ons gedichten ter zijde te leggen, omdat zij zich met het „nieuws van vandaag" bezig houden. Dit zijn oorlogsgedichten, en in de wereldlitteratuur zijn de oorlogsgedichten waarlijk niet de geringste. Van de tijd der classieken tot op heden heeft men hier voorbeelden te over van.

Of déze gedichten — er zijn er uiteraard veel meer dan wij in deze aan enge perken gebonden recensie kunnen vermelden — slechts tijdelijke waarde zullen hebben? De historie zal het uitmaken.

* * *

Van meer plaatselijk karakter getuigen gedichten van Luc. Tournier als:

CURAÇAO'S CACTUS.

Boven pad en mondi
roept het Abels teken: „zonde";
grijpen dreigvingers de wonde,
die de zon scheurt in 't heelal.

Of „Venezolaanse Ezelman", waaruit de volgende strofe:

Achter de ezel gaat de man
die met stok en hoed
in oude, eeuwige kleren
de toppen van bergen groet.

Wij menen wel, dat Luc. Tournier in dit nummer sterker is dan in vroegere nummers. Het blijft ons echter voorkomen, dat de muziek van Luc. Tourniers gedichten hem van groter belang is dan de inhoud. En waarom zou het ook niet?

Wat er leeft in dezen kunstenaar, heeft zijn gevormde uitdrukking gekregen in het gedicht, en geen woord, geen klank kunnen wij eraan veranderen. Wanneer wij nu toch gaan trachten het gedicht weer te geven in de taal van het begrip, gaan wij leven in een geheel andere wereld. Wij doden het gedicht. Maar alleen om, nadat onze opmerkzaamheid gericht en gevestigd is, het gedicht te kunnen genieten, of béter te kunnen genieten.

Hier is nog zulk een klankrijk voorbeeld van den eminenten Vlaamsen dichter R. Herreman:

Wilt gij, o roos,
dat ik U roem?
Uw naam is mij roes,
uw geur is mij room.
Wit, geel en rood,
simpele kleur,
wit en geel brood
en fine-fleur.
Brood, appels, roos,
welige daad,
weldaden broos
zoo alles vergaat.
Duikt reeds de dood
op, die zich verschanst
had?
Blijde genoot,
ook zijn voet danst.

Suriname is slechts vertegenwoordigd door Marcel de Bruin (**pseudoniem van een Surinaams onderwijzer** te onzent), die reeds meermalen, en terecht, de aandacht getrokkken heeft en die thans drie gedichten afstond. Ook deze gedichten laten niet na te vragen, of voor zo een iemand niet ruimere mogelijkheden kunnen worden geschapen. Het blijft vreemd, dat in Suriname, juist bekend om zijn cultiveren van de Nederlandse taal, zo weinig grotere dichters gevonden worden.

* * *

Zuid-Afrika produceert veel. Reeds meermalen hebben wij de aandacht gevraagd voor Zuidafrikaanse publicaties.

Dit deel van Groot-Nederland doet in vele opzichten, wat zelfs met geen kunst- en vliegwerk in de vrije delen van Rijks-Nederland tot stand schijnt te kunnen worden gebracht. Voor zover wij konden nagaan, is de invloed des oorlogs aldaar ook niet of slechts in zeer geringe mate merkbaar. En òns stemt het althans dankbaar een gedicht van D. J. Opperman te vinden den classieken Hooft gewijd:

HOOFT.

Sy verse het met swier en groot getal
maar ook kunsmatig soos 'n
[parkfonteïn
se waters oopgeruis tot skone val
van ewewig, en klank, en kleur, en
[lyn.
Die druppels het geblink soos blou
[kristal
waarin die lig van Griek en die
[Romein
se nuut-herrese son uit verre dal
'n rooi deur die versproeide woorde
[skyn.
Veel woorde het hy so gestort — al
[was
dit soms met waan, weet ek dit moes
[gebeur
omdat my denke ook verskole hou.
onder die vorm, deursigtig soms soos
[glas,
onder die wind-bewoë waters deur
altyd die wit gestalte van 'n vrou.

Het zou teveel ruimte vergen meer dan dit enkele specimen van Zuidafrikaanse dichtkunst over te nemen, temeer daar toch vrijwel ieder De Stoep steeds koopt. Naast de voortreffelijke gedichten van Opperman zij dan nog de aandacht gevestigd op Van Wyk Louw, van wien slechts één, doch lang gedicht werd opgenomen, dat even levend is als fraai. Elisabeth Eybers geeft een natuur-impressie met „Augustus". W. Hessels en Sybrand Bijlsma, die wel in Zuid-Afrika woonachtig, niet in het Afrikaans publiceerden, staan niet in deze derde afdeling vermeld, doch in de „diaspora" (Hessels niet op blz. 53, zoals de Inhoudstafel zegt, doch op blz. 123).

* * *

Van de **Vlamingen** noemden wij reeds Herreman. De inleider, Professor Marnix Gijsen, geeft zelf ook een gedicht „In Memoriam Patris". Van de andere Vlamingen noemen wij nog vooral Richard Minne's „Twee Liedjes" en Jan van Nijlens „In de Schemering".

Wat **Nederland** in Europa betreft onderscheiden wij twee groepen, de Ouderen en de Jongeren. Deze samen vormen de hoofdmoot van de inhoud. Van de ouderen volstaan wij met het vermelden van den kort geleden ontslapen Pieter C. Boutens.

Dr. P. C. Boutens, onlangs overleden, wordt herdacht met enkele gedichten: „Liedje" (van November 1923) en drie quatrijnen. Het handschrift hiervan is in bezit van onzen stadgenoot J. G. Nieuwenhuyzen, staat erbij. Men vraagt zich daarom af, of het niet mogelijk ware geweest dit handschrift te doen clicheren. Voor velen zou dit een pieuze daad geweest zijn, die tevens het idee der „pia memoria" zou hebben versterkt. Een dezer quatrijnen laten wij hier volgen:

Wat zij op school elkander
[onderrichten
Hun strenge regels en hun
[kloosterplichten —
Sinds ik Uw liefde koos, vond ik het
[uit
't Dient enkel om hun ledigging te
[stichten
(Sjeha-Badakhsjami)

De ruimte weerhoudt ons meer namen te noemen. Hebben wij van Boutens een quatrijn genomen te illustratie van deze beschouwing, van de jongeren is onze keuze gevallen op een ander quatrijn, dat van Ed. Hoornik, van wien wij juist eergisteren een, overigens niet uit deze bloemlezing genomen gedicht voor de Goede Vrijdag publiceerden.

Niet vrijwillig zit ik afgezonderd:
ieder hart verlangt gemeenzaamheid;
maar wie lev enmoet, leeft dieper
[onder 't
ingeboren beeld der eenzaamheid.

Oost-Indië, vertegenwoordigd door enkelen die daar een tijd hebben doorgebracht, weerspiegelt zich niet in de gedichten, zoals bijvoorbeeld sommige verzen van Luc. Tournier het Curaçaose landschap doen zien (Luc. Tournier is het pseudoniem van een landskind van het Europese staatsdeel om in termen te spreken, zoals die tegenwoordig gangbaar zijn). Als repraesentatie lijkt ons de Oost het zwakst, doch individueel zijn de gekozen gedichten vaak voortreffelijk. Zo bijvoorbeeld de gedichten van Hagen en R. van Holten.

Bij het verschijnen van dit tiende nummer is een hartelijke gelukwens aan het adres der redactie op zijn plaats. Wat den krantenschrijvers aangaat, is „De Stoep" de enige instantie, die niet op haar Curaçaose licht-gevoelige teentjes getrapt was, wanneer soms een afkeurend woord geschreven moest worden. Critiek oefenen in een Curaçaose krant is moeilijk, want van den allerhoogste tot de laagste is men hier altijd terstond persoonlijk gekwetst.

De Stoep vormt hierop een goede uitzondering, hetgeen wel het best gebleken is in de begintijd, toen mensen die op Curaçao geworden waren, waarvan ze elders niet hadden kunnen dromen, zich ertoe zetten om de Stoep te kleineren.

Is het al waar, dat naar Greshoffs woord het nationale karakter van een volk voortleeft in taal en dichtkunst, dan keren wij tot ons punt van uitgang terug met de wens uit te spreken, dat De Stoep in onze tijd moge medewerken om het grote hiaat in onze volksontwikkeling aan te vullen en te zorgen, dat ook wij, Nederlanders, met onze taal onze dichters mochten leren kennen.

SPORT - RUBRIEK.

Officiële Mededelingen

van

„De Curaçaose Voetbalbond".

STADION.

1e Paasdag	Independiente 1 — R.C.A. (kampioen Aruba)	(H. Leers)
2e Paasdag	S.U.B.T. 1— R.C.A. (kampioen Aruba)	(W. van Roberg)

Aanvang 16.15 uur precies.

HET BESTUUR.